

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/46/2020
Identifikačné číslo spisu: 8714010549
Dátum vydania rozhodnutia: 26.08.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8714010549.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obvinenému Q. Š. pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 26. augusta 2020 v Bratislave o dovolaní obvineného Q. Š. proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo 6. júla 2015, sp. zn. 5T/149/2014, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 19. januára 2017, sp. zn. 3To/42/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Q. Š. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Poprad (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zo 6. júla 2015, sp. zn. 5T/149/2014, uznal obvineného Q. Š. vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 16. marca 2013 v presne nezistenom čase po 18:00 hod. na Zimnom štadióne v Poprade, na ul. Štefánikovej č. 6, počas zápasu štvrtfinále play-off hokejovej Tipsport Extraligy ročník 2012/2013 medzi domácim klubom HK Poprad, s. r. o., a hosťujúcim klubom HC Košice, s. r. o., na ľadovej ploche po prerušení hry rozhodcom v tretej tretine v hracom čase 59:37, ako hráč HC Košice v hokejovom drese označenom č. X, po zhodení rukavíc počas vzájomného držania sa za dresy s poškodeným Q. X., hráčom HK Poprad v hokejovom drese označenom č. X a potom, čo Q. X. dal najavo, že sa biť nebudú, načo Q. X. pustil jeho dres a pootočil hlavu mierne doprava, aby videl svojho spoluhráča, ktorý bol napadnutý niekoľkými protihráčmi, tento nečakane udrel päťou do sánky vľavo a následne ho opakovane presne nezisteným počtom rán udrel päťou do oblasti hlavy, pričom jeden úder päťou bol o sile väčšej intenzity, čím Q. X. spôsobil pomliaždenie mäkkých tkanív tváre vľavo, zlomeninu uhla sánky vľavo s posunutím úlomkov so zubom číslo 38 (zub múdrosti vľavo dolu) v lomnej štrbine otvorenej do ústnej dutiny, zlomeninu tela sánky vľavo s posunutím úlomkov so zubom číslo 33 (očný zub vľavo dolu) v lomnej štrbine otvorenej do ústnej dutiny a poškodenie ložiskového nervu sánky vľavo, s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní 56 dní, pričom Q. X. ako vrcholový športovec nemohol robiť aktívnu a intenzívnu športovú činnosť po dobu 3 mesiacov a bol obmedzený

na obvyklom spôsobe života spočívajúcom v bolestiach sánky trvajúcich cca po dobu 5-6 týždňov, v prijímaní tekutej stravy po dobu minimálne prvých 2 týždňov, ďalej v prijímaní stravy kašovitej konzistencie po dobu ďalších 5 týždňov, čo malo za následok zvýšené nároky na prípravu stravy, jej charakter, skladbu, cenovú náročnosť a častotť jej prijímania, ďalej v obmedzení v reči a spoločenskom styku poškodeného po dobu 4 týždňov pre pevnú sánkovo-čelústnú imobilizáciu, v obmedzení po dobu 10 dní, kedy nemohol otvárať ústa pre naložené drôtené dlahy, v necitlivosti dolnej pery vľavo, v nemožnosti dokončiť hokejovú sezónu a v začatí tréningovania až do polovice mája 2013, ďalej v nutnosti počas tejto doby zachovávať kľudový režim, bez zvýšenej námahy a so zabezpečením dobrej výživy pre nekomplikované hojenie zlomenín, ako aj v nemožnosti vykonávať niektoré druhy športu i fyzicky náročnejšie práce a v nutnosti minimálne tri mesiace vynechať aktívny šport.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 41 ods. 1, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e), § 38 ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h) Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienčne odložil na skúšobnú dobu dva roky. Zároveň mu podľa § 51 ods. 4 písm. e) Trestného zákona uložil povinnosť osobne sa ospravedlniť poškodenému Q. X., nar. XX. Q. XXXX, trvale bytom G. Z. XXX, XXX XX Z. - K. Z., prechodne bytom Č. O., ul. Y. č. XX, XXX XX Č. O., Č. Y. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku mu uložil povinnosť zaplatiť poškodenému Q. X. bolestné 5.555,- eur a Všeobecnej zdravotnej poisťovni pobočka Plzeň, Česká republika, Žižková č. 22, 370 21 České Budějovice náklady zdravotnej starostlivosti vo výške 19.175,- Kč.

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktorý Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 19. januára 2017, sp. zn. 3To/42/2015, podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že na rovnakom skutkovom základe ako okresný súd uznal obvineného Q. Š. vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, za ktorý mu podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 39 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere dvanástich mesiacov, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienčne odložil na skúšobnú dobu dvanásť mesiacov. Zároveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil povinnosť zaplatiť poškodenému Q. X., nar. XX. Q. XXXX, trvale bytom G. Z. XXX, XXX XX Z. - K. Z., prechodne bytom Č. O., ul. Y. č. XX, XXX XX Č. O., Č. Y. škodu vo výške 5.555,- eur a Všeobecnej zdravotnej poisťovni pobočka Plzeň, Česká republika, Žižková č. 22, 370 21 České Budějovice náklady zdravotnej starostlivosti vo výške 19.175,- Kč.

Proti rozsudku krajského súdu, ktorý bol obvinenému doručený 3. mája 2017 a jeho obhajcovi 2. mája 2017, podal obvinený prostredníctvom obhajcu 14. januára 2020 dovolanie s označením dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku po stručnom zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a rozhodnutí počas neho vydaných obvinený uviedol, že napadnutými rozhodnutiami bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 1, § 2 ods. 7, § 319 Trestného poriadku, § 28 ods. 1 Trestného zákona v jeho neprospech; čo podľa neho zakladá dôvod na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nakoľko napadnuté rozhodnutia sú založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia (§ 28 ods. 1 Trestného zákona), teda inštitútu výkonu práv a povinností, ako okolností vylučujúcej protiprávnosť.

Z napadnutých rozsudkov však podľa obvineného nie je zrejmé (konajúce súdy neobjasňujú), podľa akých referenčných kritérií, vo forme generálnej klauzuly, je potrebné posudzovať mieru narušenia pravidiel upravujúcich športové odvetvie. Výlučne uplatnením deduktívnej metódy, potom podľa neho možno dospieť k záveru, že konajúce súdy v napadnutých rozsudkoch, pri posudzovaní miery narušenia športových pravidiel, vychádzajú výlučne, či v rozhodujúcej miere, zo závažnosti spôsobeného následku, a teda pokiaľ následkom porušenia športových pravidiel je ujma na zdraví poškodeného, potom takéto konanie podľa obvineného nemožno subsumovať pod výkon práv a povinností, ako okolnosť vylučujúcu protiprávnosť. Za týchto okolností, potom podľa obvineného spornou zostáva

otázka právnej interpretácie jedného z rozhodujúcich pojmových znakov inštitútu výkonu práv a povinností, podľa výkonu práv a povinností, podľa § 28 ods. 1 Trestného zákona, či výkonu práv a povinností, vyplývajúcich z plnenia pracovných, či iných úloh alebo zo Zmluvy, ktorý formálne porušuje stanovené športové pravidlá, možno práve kvalifikovať ako okolnosť vylučujúcu protiprávnosť, vo forme plnenia pracovných, či iných úloh. V tejto súvislosti obvinený uviedol, že fyzický konflikt medzi hráčmi športového stretnutia možno subsumovať pod výkon športovej činnosti, a teda právne kvalifikovať ako okolnosť vylučujúcu jeho protiprávnosť, vo forme plnenia pracovných, či iných úloh, za podmienky, že sa vykonáva v medziach pravidiel stanovených pre daný druh športu. Za výkon športovej činnosti, v medziach stanovených športových pravidiel, je podľa obvineného potrebné považovať aj výkon športovej činnosti, ktorý síce formálne porušuje stanovené pravidlá hry, avšak pravidlá hry s takýmto konaním výslovne rátajú a pre tento prípad aj ustanovujú sankcie - disciplinárne tresty.

Ďalej obvinený uviedol, že fyzický konflikt medzi hráčmi športového stretnutia, ktorý je bezprostredným dôsledkom predchádzajúcej hernej situácie je výkonom športovej činnosti, ktorý je realizovaný v súlade so zásadnými pravidlami, všeobecne uznávanými a zaužívanými pre výkon tejto športovej činnosti, a to vzhľadom na charakter tejto činnosti, keď ide o fyzicky kontaktný šport. Jednoducho fyzický konflikt medzi protihráčom, ktorý je bezprostredným dôsledkom a vyústením predchádzajúcej hernej situácie a ktorého sa aktívne zúčastnili obaja aktéri, je podľa obvineného bežným modelom výkonu takéhoto práva, a teda okolnosťou vylučujúcou protiprávnosť takéhoto konania, podľa ustanovenia § 28 ods. 1 Trestného zákona. Právne bez významu nie je podľa neho ani skutočnosť, že fyzický konflikt medzi protihráčmi je vyústením nielen ich fyzických stretov počas stretnutia, ale rovnako aj vyústením extrémneho emocionálneho a psychického vypätia. Obvinený pokračoval, že inštitút výkonu práv a povinností ako okolnosť vylučujúca protiprávnosť, nemožno redukovať výlučne na bojové športy, ktorých súčasťou sú zranenia súperov, ale aj potrebné tento inštitút analogicky uplatňovať aj na tie druhy športovej činnosti, ktoré sa svojou povahou (t. z. rýchlosťou, kontaktnosťou), vo svojej podstate týmto bojovým športom približujú, či dokonca stotožňujú. Je teda podľa neho nevyhnutné pri interpretácii a aplikácii ust. § 28 ods. 1 Trestného zákona uplatňovať materiálny, nie formálny, či doktrinálny výklad, ktorý ako jediný umožňuje správanie identifikovať skutočnú podstatu, a zmysle a účel, tohto inštitútu.

Podľa obvineného bitky v hokeji sú bežnou súčasťou tohto športu, aj keď v rozpore s jeho pravidlami. Uviedol, že jednoducho nejde o žiaden exces. Je toho názoru, že uplatňovanie trestnoprávnej zodpovednosti za týchto okolností, by narušovalo zmysel a podstatu hokeja, ako aj genézu jeho vývoja, tak ako sa táto hra vyvíjala v uplynulom období. K uvedenému obvinený poznamenal, že doktrinálna interpretácia a aplikácia inštitútu výkonu práv a povinností spôsobom ako ho prezentujú v napadnutých rozsudkoch konajúce súdy, nezohľadňuje všetky rozhodujúce skutočnosti podmieňujúce správnosť interpretácie tohto inštitútu, a teda nereflektuje na všetky referenčné kritéria posudzovania závažnosti konania páchatela, ktoré vo svojom súhrne podmieňujú možnosť uplatnenia práve inštitútu výkonu práv a povinností, ktoré nanovo koncipuje aktuálna judikovaná prax všeobecných súdov v Českej republike (25Cdo 493/2015); podľa zásad analógie iuris Najvyšší súd Českej republiky v tejto súvislosti právne uzatvára, že „k tomu, aby porušenie pravidiel športovej hry vedúce ku škode na zdraví, mohlo byť považované za porušenie prevenčnej povinnosti, v zmysle ust. § 415 Obč. zák., musí mať určitú vyššiu intenzitu, teda musí podstatným spôsobom vybočovať z bežného spôsobu hry.“

V súvislosti s citovaným rozhodnutím obvinený žiada osobitne upriamiť pozornosť na skutočnosť, že konajúci súd s osobitnou naliehavosťou interpeluje na aplikačnú prax, aby pri posudzovaní intenzity porušenia športových pravidiel, nevychádzali výlučne, resp. v rozhodujúcej miere, zo závažnosti následku, ale zo závažnosti konania hráča, pričom pri posudzovaní závažnosti konania je podľa obvineného potrebné uplatniť nasledovné hodnotiace kritéria: charakter športovej činnosti, podstata výkonu športovej činnosti, spoločensko-kultúrny vývoj. Nemožno preto podľa obvineného prisvedčiť správnosti a dôvodnosti interpretácie a aplikácie inštitútu výkonu práv a povinností okresným súdom, na daný skutkový stav, keď férovú hokejovú bitku medzi dvoma protihráčmi, nepovažuje za súčasť - priamy výkon hokejovej športovej činnosti len preto, že ide o porušenie ustanovených športových

pravidiel pre daný druh športu. Obvinený uviedol, že medze interpretácie a aplikácie inštitútu výkonu práv a povinností nie sú určované disciplinárnymi pravidlami stanovenými pre jednotlivé športové činnosti, ale materiálnou podstatou tohto športu, ako aj tohto hmotnoprávneho inštitútu. Pokračoval, že nie každé konanie, ktoré porušuje športové pravidlá a zároveň naplňa aj formálne pojmové znaky príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, možno bez ďalšieho považovať za natoľko spoločensky škodlivé, že je nevyhnutné ho aj trestnoprávne postihovať, ale len také konanie, ktoré zároveň odporuje materiálnej podstate (charakteru) tohto športu.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutými rozsudkami bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 7, § 319 Trestného poriadku, § 28 ods. 1 Trestného zákona, v neprospech obvineného; podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté rozsudky zrušil a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku krajskému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného konštatoval, že neboli zistené také okolnosti, ktoré by zakladali niektorý z dovolacích dôvodov v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Vo vzťahu k skutočnostiam uvádzaným obvineným (najmä nesprávna interpretácia inštitútu výkonu práv a povinností v zmysle § 28 Trestného zákona vo veci konajúcimi súdmi) prokurátor uviedol, že ako okresný súd, tak aj krajský súd v rámci hodnotenia dôkazov sa zaoberali aj obranou v tom čase obžalovaného spočívajúcou vo výkone práv a povinností, pričom z odôvodnení uvedených rozsudkov bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, z akých dôvodov nebolo možné konanie obžalovaného hodnotiť ako okolnosť vylučujúcu protiprávnosť činu, pričom prokurátor dodal, že nestačí, aby výkon práva a povinností vyplýval zo všeobecne záväzného právneho predpisu, z rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci, z plnenia pracovných či iných úloh alebo zo zmluvy, ale spôsob výkonu týchto práv a povinností súčasne nesmie odporovať ani žiadnemu inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, čo v tomto prípade podľa prokurátora nebolo naplnené. S hodnotením súdov sa v tomto smere prokurátor stotožnil.

Z dôvodu absencie dôvodu dovolania podľa § 371 Trestného poriadku prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol. V prípade nariadenia verejného zasadnutia vo veci prokurátor navrhol, aby dovolací súd postupom podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie zamietol.

Poškodená Všeobecná zdravotní pojišťovna Českej republiky v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedla, že napadnuté rozhodnutia považuje za správne a s rozhodnutím sa plne stotožňuje. Poškodená považuje podané dovolanie za neprístupné. Obvineného dovolanie sa opiera o to, že napadnuté rozhodnutie bolo založené na nesprávnej interpretácii § 28 Trestného zákona, a to inštitútu výkonu práv a povinností, ako okolnosti vylučujúcich protiprávnosť. Poškodená je však, v zhode s napadnutými rozsudkami, toho názoru, že v danom prípade bolo zranenie poškodeného spôsobené po prerušení hry, úderý päťou do oblasti sánky (čeluste) poškodeného, pričom také konanie nie je možné posudzovať ako výkon práv a povinností, keď také správanie nemá s hrou nič spoločného. S ohľadom na vyššie uvedené poškodená navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil napadnuté rozsudky ako vecne správne.

Poškodený Q. X. v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že napadnuté rozsudky považuje za správne a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje. Poškodený pokračoval, že v trestnom konaní bolo nespochybniteľne dokázané, že obvinený zaútočil na poškodeného v čase, kedy bola hra prerušená. Konanie obvineného bolo podľa poškodeného úmyselným útokom proti jeho telesnej integrite a spôsobil mu vážne zdravotné komplikácie s dlhou dobou liečenia. Poškodený považuje dovolanie za neprístupné, a to z dôvodu, že dôvod na jeho podanie opiera o to, že konajúce súdy nesprávne interpretovali § 28 ods. 1 Trestného zákona. Pri útoku obvineného na poškodeného nešlo o výkon práva, alebo dokonca jeho povinnosti. Podľa vykonaného dokazovania zaútočil obvinený na poškodeného v prerušení hry a údermi do sánky poškodeného mu spôsobil vážne zranenia, čo bolo preukázané aj znaleckým posudkom a samotným výsluchom znalca. Toto jeho konanie podľa poškodeného nemožno

považovať za výkon jeho práv a povinností, pretože takéto konanie nemá s hrou a jej pravidlami nič spoločné. Kumulatívne, spôsob výkonu práv a povinností v zmysle ustanovenia § 28 ods. 1 Trestného zákona, nesmie odporovať všeobecne záväznému právnomu predpisu. Z uvedených dôvodov poškodený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol z dôvodu absencie dôvodu dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nie je v posudzovanej veci zjavne splnený.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné, v súlade so svojou konštantnou judikatúrou, najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatnému rozhodnutiu súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012). Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Ďalej je potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu tak nemožno účinne namietat ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu, keďže aj to by odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená v ustanovení § 371 ods. 1

písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania iniciovaného obvineným alebo generálnym prokurátorom (§ 369 ods. 2 Trestného poriadku) je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Vo vzťahu k namietanej okolnosti vylučujúcej protiprávnosť (výkon práv a povinností) najvyšší súd súhlasí s odôvodnením krajského súdu, „že účelom pravidiel športových hier je nielen stanoviť súperiaci stranám rovnaké podmienky, ale súčasne aj chrániť zdravie hráčov pred zákrokmi, ktoré spravidla či aspoň občas vedú k ich zraneniam a že na dodržaní herných pravidiel je spoločenský záujem. Z toho pohľadu je preto potrebné prísne individuálne pristupovať k vzniknutým zraneniam hráčov nielen v jednotlivých druhov športov, ale aj mieru porušenia daných pravidiel upravujúcich predmetné športové odvetvie.“ Najvyšší súd vo všeobecnosti nad rámec predmetného dodáva, že jednou z podmienok trestnej zodpovednosti športovcov za športový úraz je práve porušenie pravidiel daného športu, ktoré vzniká po prekročení hranice rizika z hry, ktoré každý hráč pri hokeji podstupuje. Pri posudzovaní trestnej zodpovednosti športovcov za zákroky v kontaktných športoch je potrebné posudzovať neprimeranosť zákroku vzhľadom k hernej situácii (vrátane použitia neprimeranej sily, ktorú konkrétny zákrok nevyžadoval a ktorá musí mať určitú vyššiu intenzitu a musí podstatným spôsobom vybočovať z bežného spôsobu hry) a povahu predchádzajúcich zákrokov hráča v obdobne hernej situácii. S prihliadnutím na povahu ľadového hokeja ako výrazne kontaktného športu predmetné zranenie poškodeného bolo spôsobené konaním (údermi do oblasti sánky) po prerušení hry, ktoré nie je možné posudzovať ako výkon práv a povinností, ale ako samotné prekročenie hranice tohto prípustného rizika z hry. V závere možno uviesť, že nie je ani akceptovateľné nechať akékoľvek dianie v športe pri vzniku škodlivých následkov, zvlášť s porušením športových pravidiel, mimo pozornosť právneho štátu.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného Q. Š. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.